

Newman in papež na Otoku

Spletna informacijska stojnica o papeževem obisku v Veliki Britaniji, kardinalu Newmanu in katoliški veri

Eden medijsko najodmevnejših dogodkov zadnjih tednov je bil zagotovo papežev obisk v Veliki Britaniji. Vrh obiska pa je bila beatifikacija nekoč anglikanskega duhovnika kardinala Henryja Newmana. V podporo, za mnoge Britance razburljivemu obisku in druge radovedneže, je Catholic Trust for England and Wales postavil spletno stran <http://www.thepapalvisit.org.uk/>, žal le v angleškem jeziku. Na prvi pogled stran ponuja zgolj celovito medijsko pokritost papeževega obiska v avdio, video in foto obliki, a ob nekaj klikih razkrije mnogo več kot to. Je prava spletna informacijska stojnica s tremi glavnimi sklopi »Poizvedi o ...« papežu Benediktu XVI, katoliški veri in kardinalu Newmanu, kjer lahko vsakdo odkrije kaj novega. Preglednost posameznega sklopa vzdržuje kazalo na levi strani okna, v sredini pa iskalcu prihranijo čas spremljajoči kratki opisi poglavij in podpoglavij.

Posebno pozornost zaslužijo podcasti o življenju Henryja Newmana, ki si jih lahko prenesete tudi na svoj računalnik ali mp-3 predvajalnik, in »*Faith stories*«, zgodbe vere iz življenja desetih ljudi. Pohvalna je tudi opcija »*share*« oz. »deli«, navadno na dnu strani, ki omogoča delitev vsebine, ki vas je pritegnila, s prijatelji na vseh socialnih omrežjih, odjemalcih pošte ... Stran je vpeta tudi v spletni fotoalbum Flickr ter socialni omrežji Facebook in Twitter, kjer boste našli zanimive povezave.

Hvaležna priporočilu prijateljice sem našla stran, kjer je na enem kraju opisano »popotovanje« Josepha Aloisa Ratzingerja, danes Benedikta XVI., in se поблиže spoznala z zanimivo osebnostjo kardinala Newmana, ki se je v svojem polnem življenju dotaknil številnih src. **Judita Lea Krek**

Mati Terezija od blizu

Brian Kolodiejchuk: Pridi, bodi moja luč, založbi Novi svet in Družina, 400 str., 20 evrov

Mati Terezija je ena največjih osebnosti, ki je vtisnila nezamenljiv pečat 20. stoletju in daje navdih prihodnjim rodovom. Celu neverni priznavajo, da je izjemen lik svetovne in cerkvene zgodovine. Predvsem je bila in je očarljivo pristna žena, polna miline, duha in humorja.

Mati Terezija je bila majhne postave, v veri trdna kakor skala, vedra v trpljenju, neutrudna v iskanju najpotrebnejših, nepopustljiva v izpovedovanju in življenju resnične ljubezni, svetilka sredi sveta, ki ga zatemnjuje nevera in pomanjkanje ljubezni: mati Terezija je bila duša, napolnjena s Kristusovo lučjo, vžgana z ljubeznijo do njega in goreča v eni sami želji, da bi tešila Jezusovo žejo po ljubezni in dušah. Sama o sebi pravi: »Po rodu sem Albanka. Po državljanstvu sem Indijka. Po veri sem katoliška redovnica. Po svojem poklicu pripadam svetu. Po svojem srcu pa v celoti pripadam Jezusovemu srcu.«

Nova knjiga je doslej najpopolnejši in uradni življenjepis bl. matere Terezije. Sijajna glasnica božje ljubezni je bila rojena 26. avgusta 1910 v Skopju. Ob odhodu k loretskim sestram na Irsko ji je častitljivi božji služabnik škof J. F. Gnidovec rekel, naj v »celoti pripada Jezusu«. Dne 6. januarja 1929 je prispela v Kalkuto, 10. septembra 1946 je na vožnji z vlakom iz Kalkute v Darjeeling prejela »*navdih*«, ki ga je vedno imenovala »*klic znotraj klica*«. Jezus sam jo je s križa prosil: »*Pridi, bodi moja luč*.« Mati Terezija ni zavrnila Jezusove prošnje. Takole piše: »V Loretu sem bila zelo srečna. Mislim, da sem bila najbolj srečna sestra. Nato

je prišel klic. Naš Gospod me je vprašal povsem neposredno. Glas je bil jasen in povsem prepričljiv. Vedela sem, da je bil On. In nato se je začelo Delo. Ko se je 1950 večalo število sester, je raslo tudi Delo.«

Bila je kontemplativna sredi sveta: »Jezus me ni poklical, da bi bila uspešna, ampak zvesta. Jaz ne storim ničesar. On stori vse. Jaz sem majhen svinčnik v božji roki. On piše. On misli. On giblje. Jaz moram biti samo svinčnik.«

Dano mi je bilo, da sem v Rimu večkrat osebno srečal mater Terezijo, zlasti ob večnih zaobljubah njenih sester. Na pepelnico 1983 sem šel maševat v njihov noviciat. V kapeli je bila tudi mati. Bil sem v zadregi zaradi pepeljenja. Materi, ki je od zadaj prva pristopila k oltarju, sem molče ponudil krožnik z blagoslovljenim pepelom in sklonil glavo, da me je posula s pepelom. Nato sem liturgični obred pepeljenja izvršil tudi nad njeno glavo. Ob spominu na to sem še danes pretresen.

Od 1. do 12. februarja 2010 sem s skupino duhovnikov obiskal Kalkuto. Vsak dan smo maševali v materni hiši ob njenem grobu. Obiskovali smo hiše, v katerih sestre misijonarke ljubezni nadaljujejo poslanstvo služenja najbolj ubogim med ubogimi. Posebej ganljivo je bilo v hiši za umirajoče in v domovih za gobave. Kakor sončni žarek pa deluje hiša otrok, kjer sestre s sodelavci negujejo na stotine novorojenčkov.

Anton Štrukelj

